

peger for mig på, at vi overvejer muligheden for at lave et selvstændigt råd.

Så siger hr. Ole M. Nielsen, at han i virkeligheden er lidt skeptisk over for det. Ja, dér vil jeg egentlig gerne melde mig, forstået på den måde, at jeg anser det at være skeptisk for at være en sund overvejelse om, hvorvidt det nu absolut er det eneste geniale. Skepsis oversættes meget let ved, at man er imod; det er bare en pæn måde at sige på, at man virkelig er imod. Sådan forstod jeg ikke hr. Ole M. Nielsen, og jeg vil gerne understrege, at sådan forstår jeg det heller ikke selv. Jeg synes, det er at være skeptisk over for, om man har fundet den rigtige form, om det er det rigtige at gøre, om det vil medvirke til en bedre beslutningsproces. Det er jeg ikke overbevist om, men jeg synes på den anden side, at det er et af de mere overbevisende eksempler på, hvad vi kunne gøre, og derfor overvejer vi det.

Hr. Jørn Jespersen spurgte om, hvornår vi er færdige med overvejelserne. Ja, det ved man jo først, når man er færdig med overvejelserne, men vi vil meget gerne lytte til gode råd, lade dem indgå i debatten og måske også i løbet af dette år prøve at træffe en beslutning, om vi tager initiativet, eller vi ikke gør det.

Så til spørgsmålet om taskforcen og de her embedsmænd. Ja, nu skal vi passe på ikke at gå galt i byen, men se på, hvad det er taskforcen faktisk skal bruges til. Den skal bruges til, at vi i de ministerier, der er stærkt berørt af det her, sikrer, at der er nogle embedsmænd, der får opgaven at holde det højt på dagsordenen og sørge for, at ministrene bliver holdt til ilden, uden at kommentere, om vi overhovedet skulle have brugt det nogen sinde, som hr. Ole M. Nielsen var inde på, men at vi faktisk ikke bare siger, at nu har vi så haft en debat, og det var udmærket, og så går vi hjem og putter den i skuffen. Nej, vi vil meget gerne lægge op til og sørge for også organisatorisk, at debatten holdes ved lige og initiativerne holdes ved lige; at vi kommer videre, at vi følger ord op med handling.

Jeg tror faktisk, der er en almindelig anerkendelse af, at man ikke skal oversætte det – som jeg kunne høre en lille smule af – til, at det var sådan at pakke det ind hos embedsmænd, og så kunne politikerne gladeligt lade være med at beskæftige sig med det. Nej, det er faktisk omvendt.

Der har også været en diskussion om risikovurderinger, rejst især af hr. Søren Kolstrup og fru Vibeke Peschardt, og jeg synes, det er rigtigt

også at diskutere risikovurdering, for det er jo rigtigt, at en risikovurdering ikke alene kan forholde sig til et enkelt element, ikke alene kan være lavet af én faggruppe. Det er så også et meget stærkt postulat fra hr. Søren Kolstrups side, at det er sådan, det foregår, men det understreger jo netop, at det faktisk er nødvendigt at vende spørgsmålet om, hvordan vi tilrettelægger risikovurderinger, så de bliver til at have ordentlig tillid til.

Jeg vil gerne give tilsagn om, at vi overvejer, hvordan vi kan tilrettelægge risikovurderinger, deres bredde, deres tilvejebringelse og opfølgningen af dem.

Så sagde hr. Jens Kirk noget, jeg synes var meget, meget rigtigt. Han sagde: Det er ikke gratis at sige nej til at anvende genteknologien. Det er jeg fuldstændig enig i. Men jeg savnede det, som jeg troede var den naturlige fortsættelse, nemlig at det heller ikke er gratis at sige ja.

Vi synes jo ellers, det burde hænge sammen, at når der er en mulighed for at sige ja, så bør det naturligvis også indebære muligheden for at sige nej. Det er ikke altid sådan, det er. Det er ikke altid sådan, debatten er. Det er meget ofte sådan, at enten er det ene eller også er det det andet.

Her er der selvfølgelig, som jeg i øvrigt også synes at hr. Jens Kirk gik meget ind i, hele tiden to sider, og vi har hele tiden en række dilemmaer og paradokser. Vi skal tage stilling til noget, der er svært, og hvor der ikke bare er ét svar, der er hundrede procent rigtigt, og et andet svar, der er nul.

Eksemplet fra hr. Jens Kirks spørgsmål om de sterile planter kan jeg så bruge. Ja, det kan selvfølgelig være med til at mindske risikoen for spredning, men til gengæld indebærer det en risiko for at ødelægge, fjerne, destruere et princip, som vi har hæget meget om fra Folketingets side, nemlig Farmers' Privilege, altså at en landmand uanset alt andet har ret til at anvende sin såsæd.

Men ved sterile planter er der ikke nogen såsæd. Her tænker jeg sådan set ikke på de landmænd, der findes i Danmark, for jeg tror nok, vi kommer til at klare det, om så skulle være, men jeg tænker faktisk på dem, der ikke ville have råd til at købe såsæd. De ville kunne få såsæd sterilt ét år, og de ville kunne få den med det lokkemiddel, at den giver en fantastisk afgrøde, og det gør den også, men så har de intet at leve videre af, og det synes jeg er skræmmende.